22 Φεβρουαρίου 2022

Πρέπει να κοιτάμε την πεσμένη Βαλίεβα και να φτυνόμαστε όλοι στον καθρέπτη.

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Αθλητισμός και άσκηση / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Η Καμίλα Βαλίεβα.

Ετών 15.

Η Καμίλα Βαλίεβα πριν λίγες μέρες άφηνε ολόκληρο τον πλανήτη έκπληκτο με τα κατορθώματά της.

Ακολούθησε όμως η υπόθεση ντόπινγκ και μέσα σε λίγο διάστημα όσοι την αποθέωσαν ήταν εκείνοι που την «διέλυσαν» με την κριτική τους.

Η πρίμα μπαλαρίνα του καλλιτεχνικού πατινάζ στον τελικό σκόνταψε ή έπεσε τουλάχιστον τέσσερις φορές, με την ίδια να μη μπορεί να συγκρατήσει τα δάκρυά της στον επόμενο τελικό.

Ένα 15χρονο κορίτσι ρίχτηκε στην αρένα, όσο οι ενήλικες που τόσο καιρό εκμεταλλεύονταν το ταλέντο της και την φιλοδοξία της ήταν κρυμμένοι στις κερκίδες.

Η Βαλίεβα είναι πολύ περισσότερο θύμα, διότι το κορμί της και η υγεία της έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης αρρώστων ενηλίκων, που στο πρόσωπό της είδαν μια επικερδή επιχείρηση και δεν δίστασαν να την διαλύσουν σωματικά και ψυχικά.

Φυσικά στην ώρα των ευθυνών οι ίδιοι κρύφτηκαν και την άφησαν να «σπάσει» σε δημόσια θέα.

Στην περίπτωση της νεαρής 15χρονης συμπυκνώνονται όσα πάνε λάθος στην κοινωνία μας. Η μανία για κέρδος, η εκμετάλλευση, ο άρρωστος σύγχρονος πρωταθλητισμός και φυσικά οι ενήλικες που θυσιάζουν ένα μικρό κορίτσι όταν έρθει ο απολογισμός ευθυνών.

Είναι η εικόνα μιας ναρκισσιστικής κοινωνίας δηλαδή.

Τόσο ναρκισσιστικής που στέλνει ένα 15χρονο στα θηρία χωρίς δεύτερη σκέψη, με στόχο ένα μετάλλιο. ‘Η το θέαμα-σκάνδαλο, whichever comes first.

Η ιστορία των αθλητών που ξεκίνησαν πολύ πιτσιρίκια, μπήκαν στην κρεατομηχανή του Πρωταθλητισμού και βγήκαν κιμάς λίγο αργότερα, είναι μακριά και πολύ ενδιαφέρουσα.

Η προπονήτρια της Βαλίεβα έχει αναδείξει πολλές Ολυμπιονίκες, είναι περιζήτητη.

Τις βάζει και προπονούνται 12 ώρες τη μέρα -το έχει πει η ίδια πολύ περήφανη- και μετά τις στέλνει στους αγώνες.

Καμία δεν συνέχισε την καριέρα της πάνω από τα 18-19. Η μία έπαθε νευρική ανορεξία, η άλλη έμεινε σχεδόν ανάπηρη από τους τραυματισμούς, ή παράλλη απλώς τα παράτησε και πάει λέγοντας.

Και, μην βιαστείτε, δεν συμβαίνουν μόνο στη Ρωσία αυτά, οκ, ίσως εκεί να συμβαίνουν πιο συχνά ή ίσως να τα μαθαίνουμε πιο συχνά, παίζει κι αυτό το ενδεχόμενο.

Πώς μπορείς να το κάνεις, γαμώτο, αυτό σε ένα παιδί 15 χρονών;

Σε οποιοδηποτε σπορ.

Σε ο,τιδήποτε βασικά.

Γεμάτος ο κόσμος από πικραμένους ενήλικες που κάποτε υπήρξαν παιδιά-θαύματα, που αφιέρωσαν τα καλύτερά τους χρόνια σε καποιανού τις προσδοκίες και μόλις έκαναν το πρώτο στραβοπάτημα, ο κόσμος -στον οποίον ήταν εντελώς αψύλιαστοι- τους πέταξε στην άκρη.

Συνέχεια τα διαβάζουμε αυτά: Ποδοσφαιριστές, μπασκετμπολίστες, στιβίστες, μουσικοί, ηθοποιοί, μαθηματικά τζίνιους, τα πάντα όλα.

Τι κάνει σε αυτούς τους ανθρώπους, που μεγάλωσαν σαν καλοκουρδισμένα άλογα κούρσας, η αποτυχία, όταν νομοτελειακά έρχεται κι αυτή κάποια στιγμή;

Τι συμβαίνει μεσα στο μυαλό και την ψυχή ενός ανθρώπου που μεγάλωσε με μονοδιάστατο στόχο την απόλυτη επιτυχία;

Πώς θα πάει σπίτι της η Βαλίεβα… και κάθε αθλήτρια /ης , πώς θα ζήσει, πόσους εφιαλτες θα βλέπει ξανά και ξανά και ξανά, πόση αυτομομφή θα κουβαλήσει στο υπόλοιπο της ζωής της;

Πόσο θα προσπαθήσει να αποδείξει και σε πόσους;

Το ρωτάω πάλι και πάλι. Τι στο κέρατο κάνουμε στα παιδιά μας;

Και η απάντηση είναι απλή: Τα εργαλειοποιούμε για να καλύψουμε τα δικά μας κενά.

Τα κανουμε άλογα -της οποιασδήποτε- κούρσας, επειδή έτσι εμείς αισθανόμαστε πιο ολοκληρωμένοι.

Τα παιδιά, που είναι αυτόνομοι άνθρωποι, αντί για να τα μεγαλώνουμε για να γίνουν ακριβώς αυτό, τα κάνουμε ένα τεχνητό μέλος στο δικό μας ανάπηρο σώμα.

Πρέπει να κοιτάμε την πεσμένη Βαλίεβα και να φτυνόμαστε όλοι στον καθρέπτη.

Με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, είναι το παιδί μας.

Ακόμη κι αν δεν έχουμε παιδιά. Είναι παιδί του κόσμου μας.

Από @maria dedousi /Rosa